



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **M. L.**, narozená dne X,
bytem D.,
zastoupená Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem,
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**,
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 10 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. MMR-4431/2021-83

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 3. 2021, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. MMR-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

4431/2021-83 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále též jen „*krajský úřad*“) ze dne 27. 10. 2020, č. j. PK-RR/3877/20 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu dvou řízení ukončených rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019, č. j. PK-RR/952/19 a ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-RR/3986/2019.
3. Prvním z předmětných rozhodnutí krajského úřadu (tj. rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019, č. j. PK-RR/952/19) bylo potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 4. 2. 2019, č. j. MeDo-9124/2019-Šab, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení pro „*stavební úpravy rekreačního objektu ev. č. X, B. P., D.*“ na pozemku st. p. č. X a parc. č. X v k. ú. Domažlice (dále též jen „*řízení o dodatečném povolení stavby*“).
4. Druhým z předmětných rozhodnutí krajského úřadu (tj. rozhodnutím ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-RR/3986/2019) bylo potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 9. 2019, č. j. MeDo-57042/2019-Šab, jímž bylo žalobkyni nařízeno odstranění stavby označené jako „*Přístavba na úrovni 1. PP a stavební úprava stávající stavby pro rodinnou rekreaci měnící její vnější vzhled ev. č. X, B. P., D.*“ na pozemku st. p. č. X a parc. č. X v k. ú. Domažlice (dále též jen „*řízení o odstranění stavby*“).

II.

Žaloba

5. Žalobkyně v úvodu své žaloby shrnula obsah prvostupňového rozhodnutí, jakož i napadeného rozhodnutí. Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí je nesprávné a v rozporu se zákonem, přičemž uplatnila dva okruhy žalobních námitek.
6. První okruh žalobních námitek žalobkyně označila jako „Nesprávné právní posouzení důvodů obnovy stavebního řízení, porušení práva na spravedlivý proces“. Namítala, že žalovaný nesprávně posoudil naplnění podmínek obnovy řízení, když dovodil, že zejména nejsou dány podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podle žalobkyně rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 bylo prvotním rozhodnutím ve věci, když správní orgány (Městský úřad Domažlice a Krajský úřad Plzeňského kraje) flagrantním způsobem odmítly akceptovat zastoupení žalobkyně advokátem, jehož si zvolila (JUDr. František Grznár), a jím podané odvolání bylo odmítnuto. Došlo tak k závažnému porušení práva na spravedlivý proces, když každý má právo být zastoupen zmocněncem, jehož si zvolí, a to po celou dobu správního řízení. Bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o odmítnutí odvolání a žalobkyní zvolený zmocněnec (advokát) tak nemohl žalobkyni v důsledku toho po celou dobu dalšího průběhu správního řízení řádně zastupovat a hájit její zájmy. Podle žalobkyně je v dané věci zcela lhostejné, zda žalobkyni následně a v jaké fázi řízení zastupoval jiný zmocněnec. Žalobkyni v důsledku nezákonného rozhodnutí (rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18) byla v rozporu se zákonem odňata možnost, aby ji zastupoval po celou dobu řízení zmocněnec, kterého si zvolila. Žalobkyně měla za to, že jí bylo protiprávně odňato právo být zastoupena zmocněncem (advokátem), kterého si zvolila na počátku řízení, a tento advokát byl v důsledku nezákonného rozhodnutí fakticky vyloučen ze zastoupení žalobkyně po celou

dobu dalšího řízení. Žalobkyně tak v tomto směru považovala veškerý další postup správních orgánů za nesprávný a nezákonný, jakožto i následně vydaná rozhodnutí, když další průběh správního řízení byl postižen závažnou vadou – nemožností zastoupení žalobkyně zmocněncem, jež si řádně zvolila na počátku řízení. Z uvedeného žalobkyně dovodila, že žalovaný pochybil při svém rozhodování o obnově řízení, když k této závažné skutečnosti nepřihlédl a tuto vůbec neposuzoval. Podle přesvědčení žalobkyně v důsledku nezákonného rozhodnutí o odmítnutí odvolání JUDr. Františka Grznára mohla pojmout neoprávněně nedůvěru v JUDr. Františka Grznára, což zřejmě také nastalo, ačkoliv důvodem nebyl chybný postup tohoto zmocněnce, ale nezákonné rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18. Podle žalobkyně byla ve správním řízení porušena závažným způsobem její procesní práva. Žalobkyně pak nesouhlasila ani s tím, že by nové rozhodnutí nebylo rozhodnutím podkladovým, když dle jejího názoru všechna rozhodnutí ve věci jsou podkladem pro vydání meritorního rozhodnutí.

7. Druhý okruh žalobních námitek žalobkyně označila jako „Nesprávné právní posouzení důvodů obnovy stavebního řízení, porušení dobré víry“. V dané souvislosti nejprve uvedla, že původní stavební řízení bylo zahájeno Městským úřadem v Domažlicích pod sp. zn. OVÚP-9803/2015, když rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016 byla žalobkyni stavba povolena, a to v širším rozsahu nežli v řízení o dodatečném povolení stavby. Následně bylo toto rozhodnutí zrušeno odvolacím správním orgánem, když následně (pro vydaná aktuální omezení – stavební uzávěra) bylo vydáno v tomto řízení nové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta, když následně bylo toto rozhodnutí v přezkumném řízení po jeho právní moci zrušeno a dále byla věc vrácena opět Městskému úřadu v Domažlicích. Následně pak bylo řízení přerušeno do doby projednání změn stavby. Následně bylo vedeno řízení, ve kterém se žalobkyně domáhala dodatečného povolení stavby (spis vedl Městský úřad v Domažlicích pod sp. zn. OVÚP-10702/2017, sp. zn. 12348/2016), když tato žádost byla zamítnuta. Následně došlo, s účinností od 15. 7. 2020, k zásadní změně územního plánu Města Domažlice.
8. Dále žalobkyně uvedla, že v jejím případě bylo původní rozhodnutí o umístění stavby zrušeno v odvolacím řízení, následně však přístavbu dokončila (i když v menším rozsahu). Došlo i k zásadní změně územního plánu. Shora uvedené skutečnosti je nutné reflektovat, neboť se v mezidobí změnilы podmínky pro vydání stavebního povolení. Ani tím se žalovaný ani krajský úřad vůbec nezabývali a jejich rozhodnutí jsou tak nesprávná. Žalobkyně poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, které dle jejího názoru jsou aplikovatelné i na její věc. Pokud je územní rozhodnutí zrušeno, může být o námitkách účastníků rozhodnuto v novém územním rozhodnutí odlišně (za právní úpravy dle stavebního zákona z roku 1976), a to i když stavba již byla na základě stavebního povolení realizována. Pokud by námitkám bylo nově vyhověno, vedlo by to buď ke stanovení nové podmínky pro umístění stavby v území, nebo v krajním případě až k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí. Tato skutečnost pak dle okolností povede k obnově stavebního řízení, neboť se změnilы podmínky pro vydání stavebního povolení, které je nutno reflektovat [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004].
9. Žalobkyně poté opakovala, že již v roce 2015 žádala o územní a stavební povolení, jež jí bylo vydáno, následně však bylo v odvolacím řízení zrušeno, když řízení je nyní přerušeno pro realizaci přístavby v menším rozsahu, nežli bylo žádáno. V mezidobí došlo v území, kde žalobkyni bylo původně stavební povolení vydáno, ke stavební

uzávěře a změně územního plánu a rovněž bylo vydáno rozhodnutí o odstranění stavby, jež byla (již v souladu se současným územním plánem) žalobkyní přestavěna. Žalobkyně v roce 2016 začala na základě vydaného stavebního povolení s přestavbou, neuvědomila si, že toto rozhodnutí může být napadeno odvoláním. Byla však v dobré víře. Na základě následného vývoje došlo ke stavební uzavěře, zamítnutí umístění stavby a dokonce i k vydání rozhodnutí o odstranění původní (přestavěné) stavby. Takové okolnosti znamenají pak to, že poté, co byl účinně změněn územní plán, se změnily podmínky pro vydání stavebního povolení v dané lokalitě, a to od 15. 7. 2020, kdy nabyla změna územního plánu účinnosti. S ohledem na okolnosti dané věci je pak žalobkyně přesvědčena o tom, že okolnosti věci jsou důvodem, pro který měl žalovaný, resp. krajský úřad návrhu na povolení obnovy řízení vyhovět.

10. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a dále aby uložil žalovanému povinnost vůči žalobkyni k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 5. 2021 (doručeném soudu dne 13. 5. 2021) konstatoval, že žalobkyně v podané žalobě uvádí stejné námitky, jaké uvedla již ve svém odvolání i v žádosti o obnovu předmětných řízení, a žalovaný tudíž v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
12. Dále žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu předaného žalovanému mj. vyplývá, že, ač bylo odvolání JUDr. Františka Grznára zamítnuto jako nepřipustné, uplatnila žalobkyně odvolání, které obsahovalo totožné odvolací námitky a o němž bylo krajským úřadem rozhodnuto dne 18. 5. 2018 pod č. j. PK-RR/1589/18 tak, že tímto odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017 bylo zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání, tedy bylo požadavku žalobkyně vyhověno. Je tedy zřejmé, že nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobkyně, a stejně tak nedošlo ke splnění všech zákonných podmínek pro povolení obnovy předmětných řízení.
13. Žalovaný dále k tvrzení žalobkyně, že jednala v dobré víře, uvedl, že žalobkyně započala s přestavbou před nabytím právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, ačkoliv byla v tomto rozhodnutí poučena o možnosti uplatnění odvolání a jeho účincích. Dle názoru žalovaného tedy nelze takové jednání žalobkyně považovat za jednání v dobré víře.
14. K námitce žalobkyně, že změnou č. 1 územního plánu města Domažlice se změnily podmínky pro vydání stavebního povolení, resp. dodatečného povolení, a tedy se jedná o důvod pro povolení obnovy řízení, žalovaný uvádí, že výše zmíněná změna č. 1 územního plánu vstoupila v účinnost až dnem 15. 7. 2020, tj. po pravomocném skončení daných řízení, a tedy se nejedná o skutečnost, která existovala v době původních řízení. Nejedná se tedy o skutečnost uvedenou v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stejně tak se nejedná o změnu podkladového rozhodnutí dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož územně plánovací dokumentace je opatřením obecné povahy, které není dle § 171 správního řádu správním rozhodnutím.
15. Žalovaný své vyjádření uzavřel tím, že trvá na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy a nebylo ani nesprávné. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobkyně

16. Žalobkyně na vyjádření žalovaného podala repliku datovanou dne 22. 5. 2021 (doručenou soudu téhož dne), ve které s argumentací žalovaného nesouhlasila a setrvala na své žalobě. Uvedla, že nesouhlasí se stanoviskem žalovaného v tom směru, že nelze přihlédnout ke zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18, jež bylo soudem zrušeno jako nezákonné. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že každé rozhodnutí, jež je zrušeno jakožto nezákonné, vyvolává závažné právní následky, a to v tom směru, že výrazně zasáhne do předchozího průběhu správního řízení. Pokud správní orgány pokračovaly v daném řízení bez právního zástupce žalobkyně, porušily tím právo na spravedlivý proces (řízení). Vzhledem k tomu, že mezitím byla správním orgánem vydána další rozhodnutí ve věci, jediným prostředkem (po zrušení nezákonného rozhodnutí) je z pohledu žalobkyně právě obnova řízení.
17. Žalobkyně se neztotožnila ani se závěrem žalovaného, že nová úprava územního plánu opatřením obecné povahy není důvodem pro obnovu řízení, když nejde o změnu podkladového rozhodnutí. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že to, co platí pro rozhodnutí, logicky musí platit pro opatření obecné povahy, a to dle zásady *a minori ad maius*, když platí-li něco pro rozhodnutí (změna podkladového rozhodnutí), platí i pro opatření obecné povahy, jež je vždy podkladem pro vedení jakéhokoliv stavebního či územního řízení. Proto žalobkyně označila právní názor žalovaného za nesprávný.

V.

Průběh řízení

18. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 5. 2. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 25. 3. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
19. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobkyně vyslovila souhlas (viz podání ze dne 22. 5. 2021, č. l. 48) a žalovaný v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

VI.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
21. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které jsou relevantní pro

posouzení předmětné žaloby.

23. Dne 29. 9. 2020 žalobkyně podala u krajského úřadu předmětnou žádost o obnovu (i) řízení o dodatečném povolení stavby (ukončeného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019, č. j. PKRR/952/19) a (ii) řízení o odstranění stavby (ukončeného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 16. 3. 2020, č. j. PKRR/3986/2019). Žalobkyně svou žádost o obnovu daných řízení odůvodnila v první řadě tím, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2020, č. j. 30 A 91/2018 – 58 bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 jako nezákonné, *když odvolání žalobkyně mělo být řádně projednáno*. Dále v žádosti o obnovu daných řízení uvedla, že *následně byla ve věci vydána navazující meritorní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o odstranění stavby, jež neměla být vůbec vydána*. V žádosti o obnovu daných řízení poté žalobkyně uvedla, že byla schválena změna územního plánu města Domažlice a *na základě této změny měla být věc opětovně posouzena*.
24. Krajský úřad předmětným prvostupňovým rozhodnutím uvedenou žádost žalobkyně o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajský úřad uvedl, že žalobkyní namítané zrušení rozhodnutí ze dne 2. 3. 2018 (č. j. PK-RR/235/18) nemá povahu existující skutečnosti ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť toto ustanovení se vztahuje k hodnocení podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 50 a násl. správního řádu, tedy musí se jednat o důkaz či jiný podklad rozhodnutí. Tím však výsledek rozhodnutí o odvolání proti meritornímu rozhodnutí není. Dále krajský úřad argumentoval tím, že skutečnost, že se v daném případě nejedná o podkladové rozhodnutí, vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2019 vydaného ve věci sp. zn. 57 A 110/2019. Dále krajský úřad konstatoval, že vzhledem k tomu, že rozhodnutím ze dne 13. 3. 2018, č. j. PK-RR/1589/18 došlo ke zrušení předchozího rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby (tj. rozhodnutí ze dne 13. 12. 2017, č. j. Me-DO-88033/2017-Šab), proti kterému směřovalo i odvolání JUDr. Františka Grznára, obsahující shodné důvody a shodný požadavek na zrušení zmíněného rozhodnutí, jako pozdější odvolání žalobkyně ze dne 13. 3. 2018, pak žalobkyní namítané zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018 (č. j. PK-RR/235/18), které řízení o žádosti o dodatečné povolení neukončovalo, nemůže odůvodnit jiné řešení otázky, která byla předmětem řízení u stavebního úřadu sp. zn. OVÚP-10702/2017 zakončeného rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 2. 2019, č. j. MeDO-9124/2019-Šab (a potvrzeného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019, č. j. PK-RR/952/19). Nebyl tak naplněn základní předpoklad pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Dále pak krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že změna územního plánu města Domažlice, která vstoupila v účinnost dne 15. 7. 2020, není skutečností, která existovala v době původních řízení, a tedy se nejedná o skutečnost uvedenou v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zároveň krajský úřad konstatoval, že provedená změna územně plánovací dokumentace, ke které došlo až po ukončení obou správních řízení, není relevantním důvodem pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu.
25. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 8. 11. 2020, v němž vyjádřila nesouhlas s daným rozhodnutím krajského úřadu, neboť dle jejího názoru správní orgány měly v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 3. 2018, č. j. PKRR/235/18 vyčkat na výsledek tohoto řízení o žalobě a neměly v řízení pokračovat. Žalobkyně v odvolání zopakovala, že zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3.

2018 uvedeným rozsudkem zdejšího soudu je dostatečným důvodem pro obnovu daných řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, když žalobkyni byla odňata možnost se v řízení kvalifikovaně hájit a prosazovat své zájmy prostřednictvím zvoleného advokáta.

26. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, když dospěl k závěru, že krajský úřad v souladu s právními předpisy a správně zamítl žádost žalobkyně o obnovu předmětných řízení. Žalovaný nejprve v obecné rovině uvedl zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 správního řádu, přičemž zdůraznil, že v řízení o žádosti o obnovu řízení je věcnou stránkou hodnocenou správním orgánem splnění zákonných podmínek s tím, že není-li splněna, byť jen jedna z uvedených podmínek, správní orgán žádost o obnovu řízení zamítne. Žalovaný ze spisového materiálu mj. zjistil, že žalobkyně při nahlížení do správního spisu stavebního úřadu dne 24. 9. 2018 udělila plnou moc Mgr. Bc. Vladimíru Volnému, advokátu, pro zastupování v řízeních vedených pod sp. zn. OVÚP-10702/2017, OVÚP-8043/2018, OVÚP-12348/2016 a OVÚP-9803/2015. Žalobkyně tedy byla zastoupena jí zvoleným právním zástupcem v obou řízeních, jejichž obnova je požadována, a to již před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 2. 2019 a ze dne 4. 9. 2019. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že by správní orgány nadále pokračovaly v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o odstranění stavby, jako by žalobkyně nebyla zastoupena, a též s tvrzením, že žalobkyni byla odňata možnost se v řízení kvalifikovaně hájit a prosazovat své zájmy prostřednictvím zvoleného advokáta. Z předloženého správního spisu vyplývá, že v řízeních, jejichž obnovu žalobkyně požaduje, tato zastoupena byla, a tedy své zájmy mohla „kvalifikovaně“ hájit. K odvolací námitce, že správní orgány měly vyčkat rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, žalovaný uvedl, že z předloženého spisu v daných věcech vyplývá, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání uplatněné JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017, č. j. MeDO-88033/2017-Šab (sp. zn. OVÚP-10702/2017) o dodatečném nepovolení pro „stavební úpravy rekreačního objektu ev. č. X, B. n., D.“, není a ani nebylo podkladem ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu pro rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 2. 2019 a ze dne 4. 9. 2019, potažmo pro rozhodnutí krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019 a ze dne 16. 3. 2020. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že, ač bylo odvolání podané JUDr. Františkem Grznárem zamítnuto jako nepřípustné, uplatnila žalobkyně odvolání, které obsahovalo totožné odvolací námítky a o němž bylo krajským úřadem rozhodnuto dne 18. 5. 2018 pod č. j. PK-RR/1589/18 tak, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017 bylo zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání, tedy bylo požadavku žalobkyně vyhověno. Žalovaný doplnil, že v daném případě nebyly současně splněny všechny správním řádem stanovené podmínky pro povolení obnovy předmětných řízení, tj. existence důvodu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) či b) správního řádu, a to ani v případě schválení změny územního plánu města Domažlice, účinné ode dne 15. 7. 2020, a proto bylo namístě a v souladu s právními předpisy uplatněnou žádost o obnovu řízení zamítnout.
27. K uvedené rekapitulaci relevantních skutečností plynoucích ze správního spisu soud doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že ve věci řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno u zdejšího soudu soudní řízení o správní žalobě žalobkyně směřující

proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019, č. j. PKRR/952/19, v němž zdejší soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 57 A 110/2019 – 109 žalobu zamítl jako nedůvodnou. Dále je soudu z úřední činnosti známo, že ve věci řízení o odstranění stavby je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 77 A 68/2020 soudní řízení o správní žalobě žalobkyně směřující proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 16. 3. 2020, č. j. PKRR/3986/2019, o které ke dni vydání tohoto rozsudku nebylo rozhodnuto. Výsledek těchto soudních řízení ovšem nebyl pro posouzení níže vymezeného předmětu sporu řešeného v nyní projednávané věci určující.

28. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že předmětem sporu byla otázka naplnění podmínek pro povolení obnovy dvou pravomocně skončených správních řízení týkajících se žalobkyní provedených změn shora specifikované stavby.
29. Žalobkyně spatřovala důvod pro obnovu předmětných dvou správních řízení primárně v tom, že zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 30 A 91/2018 – 58 zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 jako nezákonné. Druhý důvod pro obnovu řízení pak žalobkyně spatřovala v tom, že s účinností od 15. 7. 2020 nabyla účinnosti změna územního plánu města Domažlice, která změnila podmínky pro vydání stavebního povolení v dané lokalitě. Jak je patrné z výše provedené rekapitulace obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí, oba správní orgány se náležitě zabývaly žalobkyní uplatněnými důvody pro obnovu předmětných řízení. Dospěly přitom k závěru, že žádný z tvrzených důvodů nesplňuje zákonné podmínky pro obnovu řízení, přičemž tyto své závěry též oba správní orgány odůvodnily, s čímž ovšem nesouhlasila žalobkyně, a proto se prostřednictvím předmětné žaloby domáhala soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.
30. Žalobkyně ve své žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení jí tvrzených důvodů obnovy řízení, přičemž ale její žalobní námitky jsou formulovány značně obecně. Ve vztahu k prvnímu důvodu žalobkyně prakticky zopakovala svou předchozí argumentaci uplatněnou v odvolacím řízení, z čehož dovozovala porušení práva na spravedlivý proces. Ve vztahu k druhému důvodu pak žalobkyně nově přišla s námitkou porušení dobré víry, kterou v odvolacím řízení neuplatnila.
31. Soud v dané souvislosti nejprve odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které obecnost žalobních tvrzení obsažených v žalobě determinuje i obecný rámec soudního přezkumu, neboť „soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 – 42). Soud v souvislosti s vymezením rámce soudního přezkumu v případech, kdy jsou žalobní tvrzení formulována obecně, dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020 – 47, v němž se uvádí: „Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové

děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. 2 Azs 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“

32. Vzhledem k tomu, že předmětem sporu bylo posouzení právních otázek, nikoli skutkových, soud pro účely svého posouzení neprováděl žádné dokazování, když plně postačovalo vyjít z obsahu správního spisu a z podání účastníků. Soud ve svém posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí dále vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury týkající se podmínek pro povolení obnovy správního řízení.
33. Podle § 100 odst. 1 správního řádu platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
34. K institutu obnovy řízení, jakož i podmínkám pro povolení obnovy řízení, existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 465/2019 – 31 judikoval následovně: „[19] V první řadě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že správní řízení o obnově podle § 100 správního řádu lze rozdělit do dvou stádií: 1) rozhodování, zda se obnova řízení povolí (popř. nařídí z úřední moci), a 2) rozhodování v již obnoveném řízení. Ve fázi řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze naplnění zákonných podmínek. Teprve po její obnově, tedy v druhé fázi řízení podle § 100 správního řádu, může správní orgán zkoumat meritum věci. V řízení o povolení obnovy řízení se tedy správní orgán mj. zabývá tím, zda nově navržené důkazy „mohou“ vést k odlišnému řešení otázky řešené v původním řízení, nikoliv zda „skutečně povedou“ k jinému výsledku – v obnoveném řízení tak může správní orgán dospět ke stejnému závěru jako v původním řízení. Tomu, že se správní orgán v první fázi řízení zabývá pouze naplnění podmínek pro povolení obnovy, taktéž odpovídá rozsah soudního přezkumu.“
35. V rozsudku ze dne 12. 11. 2020, č. j. 9 As 35/2020 – 32 Nejvyšší správní soud konstatoval následující:
„[22] Správní řád stanoví v § 100 důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Až za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Jde o mimořádný opravný prostředek, jehož prostřednictvím je prolomen účinek právní moci rozhodnutí. Do pravomocného rozhodnutí je možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem přesně určených podmínek (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009–74). Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017–35), nástrojem pro nápravu právních omylů a vad je přezkumné řízení (§ 94 a. n. správního řádu).

[23] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení obnoví,

jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí, vydaného v řízení, které má být obnoveno. V obou případech je stanovena další podmínka, podle níž musí být zjištěno, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem dokazování (podrobněji viz Vedral, J., Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. BOVA POLYGON Praha: 2012, str. 857 a. n.).

[24] Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je v této souvislosti nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit (viz rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74 či ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113).

[25] Tato kritéria je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Jde např. o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (shodně viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75).“

36. Soud se nejprve zabýval posouzením prvé žalobní námitky, v rámci které žalobkyně dovozovala nesprávné právní posouzení důvodu obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, který spatřovala ve zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 30 A 91/2018 – 58. Žalobkyně namítala, že zrušené rozhodnutí krajského úřadu bylo rozhodnutím podkladovým, neboť dle jejího názoru „všechna rozhodnutí ve věci jsou podkladem pro vydání meritorního rozhodnutí“. Soud se s tímto zjednodušujícím názorem žalobkyně neztotožnil. Podstatné je totiž to, že namítaným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 bylo pro nepřipustnost zamítnuto odvolání žalobkyně, podané v zastoupení JUDr. Františkem Grznárem, které směřovalo proti (původnímu) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017, č. j. MeDO-88033/2017-Šab zamítajícimu žádost žalobkyně o dodatečné povolení předmětných stavebních úprav (nepřipustnost odvolání spočívala v neprokázání zmocnění k zastupování žalobkyně), přičemž ale bylo současně uloženo stavebnímu úřadu, aby opakoval doručení tohoto svého rozhodnutí ze dne 13. 12. 2017, což stavební úřad učinil a rozhodnutí žalobkyni řádně oznámil dne 9. 3. 2018. V návaznosti na to pak žalobkyně podala dne 13. 3. 2018 opět odvolání proti předmětnému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017 (žalobkyně nezpochybnila, že odvolání obsahovalo totožné odvolací námitky, jako původní odvolání podané zástupcem JUDr. Grznárem), které následně krajský úřad věcně projednal a rozhodnutím ze dne 18. 5. 2018, č. j. PK-RR/1589/18 žalobkyni napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017 zrušil. Žalobkyně tak dosáhla zrušení původního rozhodnutí stavebního úřadu a opětovného projednání její žádosti o dodatečné povolení stavebních úprav, tj. téhož, čeho se domáhala původním odvoláním, jenž krajský úřad označil za nepřipustné. Až po opětovném projednání a opětovném zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (a to rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 2. 2019) bylo na základě odvolání žalobkyně rozhodnuto předmětným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 4. 2019, č. j. PKRR/952/19, jímž bylo pravomocně ukončeno řízení o dodatečném povolení stavby (jehož obnovy se žalobkyně v nyní projednávané věci domáhala).
37. Je tudíž zcela zřejmé, že žalobkyně nemohla být (původním) rozhodnutím krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 (později zrušeným rozsudkem zdejšího

soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 30 A 91/2018 – 58) krácena na svých právech z hlediska meritorního projednání a posouzení její žádosti o dodatečné povolení předmětných stavebních úprav, resp. na svém právu na spravedlivý proces. Stejně tak je zřejmé, že namítané rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 nelze kvalifikovat jako podkladové rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, jak to požadovala žalobkyně, neboť uvedené rozhodnutí nebylo podkladem pro meritorní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby, když se nejednalo o rozhodnutí o předběžné otázce, rozhodnutí s podmiňujícím výrokem nebo rozhodnutí o změnu či zrušení závazného stanoviska, popř. jiné podkladové rozhodnutí.

38. Soud na tomto místě odkazuje na výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 57 A 110/2019 – 109, jímž byla zamítnuta jako nedůvodná žaloba směřující proti konečnému rozhodnutí krajského úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby, v jehož odůvodnění zdejší soud hodnotil jako nedůvodnou námitku žalobkyně, že správní orgány měly řízení o dodatečném povolení stavby přerušit do doby skončení soudního řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018. Dovodil přitom následující: *„V řízení před zdejším soudem sp. zn. 30 A 91/2018 se posuzuje zákonnost rozhodnutí žalovaného čj. PK-RR/235/18 ze dne 2. 3. 2018, jímž bylo zamítnuto odvolání JUDr. Františka Grznára proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu čj. MeDO-88033/2017-Šab ze dne 13. 12. 2017. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu čj. MeDO-88033/2017-Šab ze dne 13. 12. 2017 bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím žalovaného čj. PK-RR/1589/18 ze dne 18. 5. 2018, nemůže se výsledek řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 dotknout přezkumu napadeného rozhodnutí ze strany soudu v tomto řízení. Jinými slovy, bylo by nebo nebylo by odvolání JUDr. Františka Grznára zamítnuto zákonně či nezákonně, vzhledem ke zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu, proti němuž odvolání směřovalo, nemůže mít takový závěr na přezkum v této věci jakýkoli vliv. Správní orgány proto nemohly pochybit, pokud žádostem žalobkyně o přerušení řízení z tohoto důvodu nevyhověly, protože důvody pro přerušení řízení stanovené v § 64 správního řádu nastat nemohly. Z toho vyplývá závěr, že namítané pochybení, došlo-li k němu, nemůže mít pražádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vady řízení obecně popsané v žalobě (tvrzené nezastoupení advokátem po část správního řízení), které podle žalobkyně mohou mít vliv na „průběh a kontinuitu celého dalšího správního řízení“, nejsou ani teoreticky s to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného uvedeným na str. 11 napadeného rozhodnutí, že výsledek řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 91/2018 napadené rozhodnutí ovlivnit nemohl.“*
39. Z důvodů shora popsaných pak závěr, že žalobkyní namítané zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 nelze kvalifikovat jako zrušení podkladového rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, nepochybně platí i pro řízení o odstranění stavby. Předmětné rozhodnutí krajského úřadu totiž pozbylo na jakékoli relevanci poté, co žalobkyně opětovně podaným odvoláním dosáhla zrušení původního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017 a opětovného projednání její žádosti o dodatečném povolení stavebních úprav. Navíc poté, co bylo pravomocně skončeno řízení o dodatečném povolení stavby a co zdejší soud přezkoumal zákonnost konečného rozhodnutí v daném správním řízení s tím, že správní orgány při zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavebních úprav nepochybily, je zcela zřejmé, že případné dílčí pochybení krajského úřadu v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, které ovšem nevedlo k nezákonnosti v daném řízení vydaného konečného správního rozhodnutí, nemohlo mít vliv na samostatně vedené

řízení o odstranění stavby.

40. Soud ve vztahu k první žalobní námitce uzavírá, že namítané zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 2. 3. 2018, č. j. PK-RR/235/18 nelze kvalifikovat jako zrušení podkladového rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tudíž správní orgány nepochybily, pokud uvedenou skutečnost neshledaly důvodem pro obnovu řízení o dodatečném povolení stavby, resp. řízení o odstranění stavby. Žalobkyně tímto posouzením správních orgánů nebyla krácena na právu na spravedlivý proces, tudíž první žalobní námitka nebyla důvodná.
41. Pokud jde o druhou žalobní námitku, kterou žalobkyně odvíjí od skutečnosti, že s účinností od 15. 7. 2020 došlo ke změně územního plánu města Domažlice a že před touto změnou měla žalobkyně provádět stavební úpravy v dobré víře v nepravomocné stavební povolení, pak soud předesílá, že žalobkyně soudu v dané souvislosti nepředestřela žádnou relevantní právní argumentaci stran naplnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení. Je zřejmé, že nepravomocné rozhodnutí o povolení stavby z 18. 1. 2016, které bylo později v odvolacím řízení zrušeno (rozhodnutím krajského úřadu ze dne 9. 5. 2016), nemohlo žalobkyni založit dobrou víru. Navíc jde o námitku mimoběžnou s předmětem sporu, neboť samotná otázka dobré víry žalobkyně stran jejího povolení k provádění stavebních úprav je z hlediska posouzení podmínek pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu zcela irrelevantní. Dále pak z tvrzení žalobkyně dokonce ani není patrné, zda v namítané změně územního plánu města Domažlice spatřuje důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (čemuž by nasvědčovala tvrzení obsažená v žalobě) či důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu (čemuž by nasvědčovala tvrzení obsažená v replice).
42. Z hlediska otázky naplnění důvodu pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se soud plně ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobkyní namítaná změna územního plánu města Domažlice, která vstoupila v účinnost dne 15. 7. 2020, není skutečností, která by existovala v době původních řízení, resp. ke dni vydání předmětných rozhodnutí krajského úřadu, jimiž byla původní správní řízení pravomocně skončena (tj. 18. 4. 2019, resp. 16. 3. 2020), tudíž není splněn základní předpoklad pro tento zákonný důvod obnovy řízení.
43. Také z hlediska otázky naplnění důvodu pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se soud ztotožnil se žalovaným, že změna územního plánu, resp. v obecné rovině územně plánovací dokumentace, je opatřením obecné povahy, tudíž se nejedná o správní rozhodnutí, jak jednoznačně plyne z § 171 správního řádu. Žalobkyní namítaný výklad logickým argumentem *a minori ad maius*, tedy že platí-li něco pro rozhodnutí, musí to platit i pro opatření obecné povahy, v daném případě neobstojí. Je totiž třeba vycházet ze specifických (a od správních rozhodnutí zásadně odlišných) účinků opatření obecné povahy, zvláště pak v případě územně plánovací dokumentace, jak je patrné z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, kde bylo judikováno následující: „Je totiž zřejmé, že jakkoli opatření obecné povahy není právním předpisem (§ 171 správního řádu), jeho účinky se fakticky právnímu předpisu do značné míry přibližují. Některá opatření obecné povahy, typicky právě územní plány, totiž obsahují regulační úpravu týkající se konkrétního předmětu (zde nemovitostí na území obce), jejíž účinky působí neomezeně do budoucna (na dobu neurčitou), často pro období značně dlouhé.“.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

44. Soud pro úplnost dodává, že podle ustálené judikatury *pro správní orgány je ve správním (územním či stavebním) řízení vždy rozhodující stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání jejich rozhodnutí a tyto musí rozhodovat podle aktuálně platného znění územního plánu, i když se během řízení změní* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018 – 28 nebo ze dne 2. 5. 2022, č. j. 5 As 176/2020 – 67). Je tudíž zřejmé, že ani v tomto ohledu správní orgány nepochybily, neboť správně aplikovaly znění územního plánu účinného ke dni vydání předmětných rozhodnutí.
45. Soud proto i ve vztahu k druhé žalobní námitce uzavírá, že nebyla uplatněna důvodně, neboť namítaná změna územního plánu města Domažlice, jež nabyla účinnosti až po dni vydání obou předmětných rozhodnutí krajského úřadu, není způsobilá být důvodem obnovy předmětných správních řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu.

VII.

Rozhodnutí soudu

46. Soud uzavírá, že žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

47. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. května 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu